

פרשת לֵר לֵר

וַיַּמְצָא מֶלֶךְ הָיָה עַל עַיִן הַמִּים (טז, ז)

וַיַּמְצָא מֶלֶךְ הָיָה עַל עַיִן הַמִּים וְכֵן וַיֹּאמֶר הָגָר שִׁפְחַת שְׂרֵי אֵי מִזְהָה בָּאת וְאֵנָה תַּלְכִּי, וַיֹּאמֶר מִפְנֵי שְׁרָה גַּבְرָתִי אֲנָכִי בָּוֹרֶחֶת. וַיֹּאמֶר לְהָיָה מֶלֶךְ הָיָה שׁוּבוּ אֶל גַּבְרָתְךָ וְהַתְּעַנֵּי תְּחִת יְדֵיה (טז, ז-ט)

ונשאלת השאלה, המלך שואל את הגר מפני מי את בורחת? והיא עונה: מפני שרי גברתי וכו'. עונה לה המלך תשובה מוזרה: שובי אל גברתך והתענוי תחת ידיה. וכי כך עונים, הרי זה סיבת בריחתה משום שיעינתה אותה? אלא תירץ הגה"ק רבינו מאיר שפירא מלובילין ז"ע במתוך לשונו: כל סיבת בריחתה של הגר הייתה בגלל גאותה, שלא רצתה להיכנע לשרי גברתה. והעצה כנגד הגאותה היא, להכיר מאיں באט, ולאן אתה הולך, והם דברי המלך: אֵי מִזְהָה בָּאת וְאֵנָה תַּלְכִּי. אבל הגר לא הבינה את הרמז, היא ענתה, מפני שרי גברתי אֲנָכִי בָּוֹרֶחֶת. ולכן השיבה המלך, מכיוון שלא הבנת את הרמז שבשאלתי, סימן הוא, שעדיין לא למדת מאומה ממידותיה הטובות של הצדקה שרי, ולכן שובי אל גברתך והתענוי...

מקור: פנינים